

**VIKTOR
PIVOVAROV**

MOSKEVSKÁ GOTIKA

**Studijní
materiál pro
pedagogy**

VIKTOR PIVOVAROV:
MOSKEVSKÁ GOTIKA,
14. 5.–21. 11. 2021

ÚVOD	3
VYBRANÁ TÉMATA	4
ALBA – MOSKEVSKÝ KONCEPTUALISMUS ILUSTRACE A „DĚTSKÝ“ ZPŮSOB PRÁCE MALEVIČOVSKÉ VARIACE A STAŘÍ MISTŘI	
TEXTY K VYBRANÝM DÍLŮM	6
CYKLUS ČAS RŮŽE (1988) DENÍK VÝROSTKA, BYT Č. 22 – PRÁCE V CYKLU Z ALBA MIKROHOMUS (1979) EIDOSY	
ŽIVOTOPIS	11
NÁMĚTY NA AKTIVITY DO VÝUKY	12
K ČEMU JE ILUSTRACE? NEVÍM, CO DĚLÁM...	
LITERATURA A ONLINE ODKAZY	14

ÚVOD

Viktor Pivovarov (narozen 1937) patří k výrazným představitelům moskevského konceptualismu, ruského uměleckého hnutí šedesátých a sedmdesátých let 20. století. Když se v roce 1982 přestěhoval do Prahy, zanechal za sebou, jak sám říká, moskevské přátele a milované město. V „prázdnotě“ emigrace však našel možnost vrátit se k hlubokým kořenům a obrazům z dětství prožitého v poválečném Sovětském svazu. Do Československa odjel ve čtyřiceti pěti letech za svojí novou ženou, historičkou umění Milenou Slavickou. Ta i díky Jindřichu Chalupeckému zprostředkovala v sedmdesátých letech kontakt mezi českou a ruskou neoficiální výtvarnou scénou a s Pivovarovem se tak v Moskvě seznámila. Pivovarov poprvé vystavoval v Praze v roce 1984 v galerii Makromolekulárního ústavu na Petřinách, kde se

v sedmdesátých a osmdesátých letech objevovala řada velmi zajímavých, neoficiálních autorů. Mezi nimi byli jemu samotnému blízcí malíři Václav Boštík, Theodor Pištěk či Václav Stratil. Na konci osmdesátých let se ocitl také v blízkosti mladší generace umělců ze skupiny 12/15 a skupiny Tvrdohlavých – Jiřího Davida či Františka Skály. Od devadesátých let Pivovarov svoji tvorbu opakovaně představoval na samostatných výstavách – v Praze v Galerii Rudolfinum (1996), v Brně či v Klatovech/Klenové. V posledních letech se jeho díla objevila také na výstavách reflektujících současné dění na ruské výtvarné scéně (Russia. Timeless, Dox Praha, 2019). Nyní NGP představuje jeho soubornou výstavu, která zahrnuje i některá novější, dosud nevystavovaná díla.

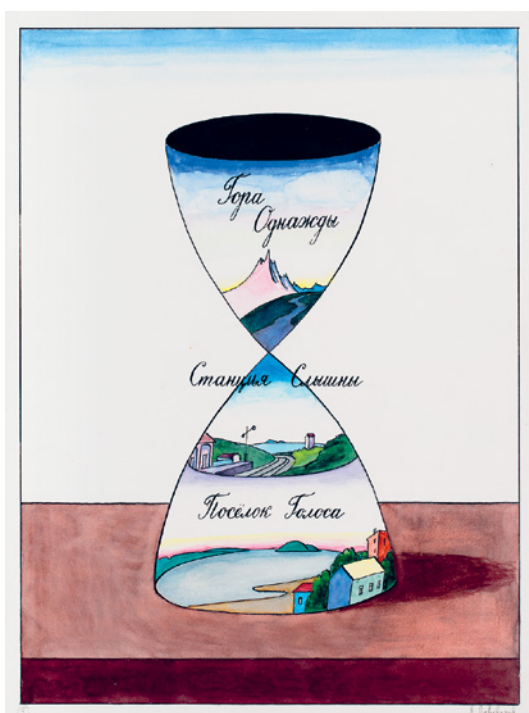

Viktor Pivovarov
Fotografie: Václav Jirásek

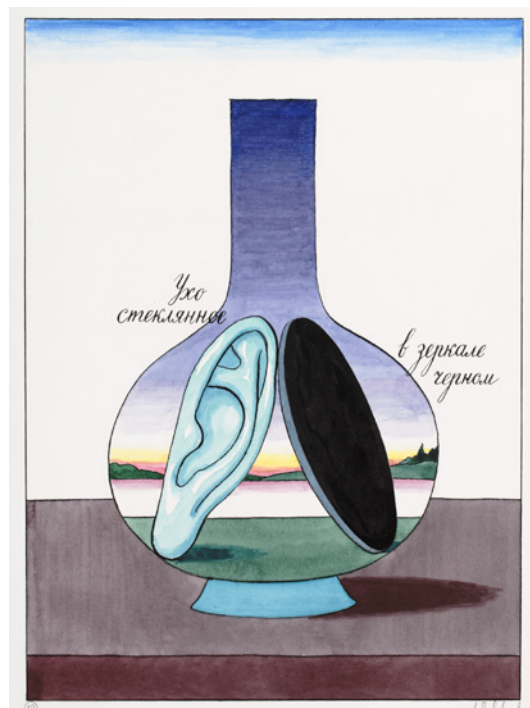
VYBRANÁ TÉMATA

ALBA – MOSKEVSKÝ KONCEPTUALISMUS

Pivovarovův příspěvek konceptualismu šedesátých a sedmdesátých let vyrůstal z ryze ruského kulturního prostředí, z moskevského undergroundu a ze specifické práce se slovem a obrazem. Tak vznikla ALBA – zvláštní formát uměleckých děl, listů a cyklů kreseb či maleb, které Pivovarov spolu s Iljou Kabakovem předváděli ve svých ateliérech publiku, respektive přátelům a umělcům. Konkrétně autoři listovali jednotlivými alby a předčítali zachycená slova a věty. Oproti uměleckému světu na Západě, kde performance, akční umění a instalace reagovaly na uvolněná šedesátá léta, probíhalo hledání nehmotných formátů i nových způsobů vystavování v Moskvě sedmdesátých let v atmosféře dosti vyčpělého optimismu. Navíc v prostředí neoficiální umělecké komunity, tím pádem i ve specifických sociálních podmínkách.

a)

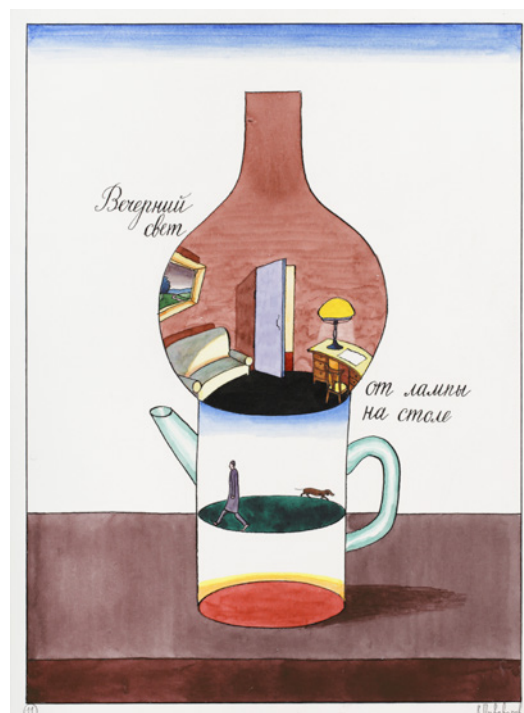

b)

ILUSTRACE A „DĚTSKÝ“ ZPŮSOB PRÁCE

Ruští intelektuálové měli vždy velmi blízko ke slovu, symbolům a metafyzice. Také v moskevském konceptualismu šedesátých a sedmdesátých let se promítá zmíněná specifická práce se slovem či jazykovými znaky a výrazný vztah k literatuře. Viktor Pivovarov svou tvůrčí kariéru začínal jako ilustrátor dětských knih a časopisů, které jsou mimochodem v Rusku dodnes ikonicky známé (podobně jako u nás ilustrace Jiřího Trnky). Intenzivně si tak třibil cit pro literaturu, slovo a „dětskou kulturu“, kterou, jak sám říká, rád propojuje s „kulturou vysokou“. Z dětských knih ilustroval například ruský překlad surrealistické pohádky Anička skřítek a Slaměný Hubert od Vítězslava Nezvala.

Poznamenán romantickou tradicí ruských literátů Pivovarov otevírá v ilustracích další a další dveře imaginační, poetiky a smyslu pro humor okořeněného velkou dávkou melancholie i sarkasmu. Tak vyznívají například i jeho ilustrace k výboru básní ruského undergroundového spisovatele a básníka Igora Cholina (Nikdo z vás nezná Cholina, Aleš Prstek, Praha 2012) nebo k českým básním Ivana Wernische (He, he!, Meandr, Praha 2019). Pivovarovova tvorba bývá často citována i v souvislosti s absurdními texty Daniila Charmse, znovuobjeveného ruským samizdatem v šedesátých letech. Pivovarov však ve svých dílech ukazuje laskavější a magičtější tvář, připomínající spíše obrazy z knih Michaila Bulgakova.

c)

- a) s. 2: Hora Kdysi – Stanice Znějící – Osada Hlasy (z alba Zbloudilý Dante, s. 3)
- b) s. 12: Skleněné ucho – v černém zrcadle (z alba Zbloudilý Dante, s. 12)
- c) s. 11: Večerní světlo – od lampy na stole (z alba Zbloudilý Dante, s. 11)

Pozdější tvorba Viktora Pivovarovova je plná odkazů na známá díla klasické moderny – zejména Malevičova suprematismu a geometrické abstrakce – ale v mnoha dílech parafrázuje také díla starých mistrů – Lucase Cranacha, Hieronyma Bosche, Pietera Brueghela, Leonarda da Vinci a dalších. Jeho citace však na rozdíl od postmoderního eklektismu nekloužou po povrchu, ale vyjadřují osobní obdiv k vybraným mistrům středověku i renesance, k uměleckým výpovědím, které autor vnímá jako součást kolektivního nevědomí (například opakovaný atribut šípů). Velmi citelně se tento přístup propisuje do cyklu Ztracené klíče (2015), z jehož pláten i názvu odtušíme autorův stesk po ztraceném ráji klasického malířství. Jemnější variace na klasické téma dějin umění najdeme také v cyklu Jedlíci citronů (2005)

Odlišnou polohu Pivovarovových prací představují již zmíněné geometrické variace na Malevičovu tvorbu. Návrat k dílům Kazimira Maleviče znamenal pro řadu ruských autorů šedesátých let znovuobjevený klíč k metafyzickému vnímání světa. Pivovarov proti Malevičově Černému čtverci staví ve svých obrazech kruh: Černý (2014), Červený (2008) a Bílý, jako symbol vesmíru, dokonalosti a nekonečnosti. Transcendentní motiv kruhu se zvýrazněným „otvorem“ ve středu často zaplňuje celý obraz. Kruhy však Pivovarov využíval opakovaně i v kombinaci se slovem-znakem (cyklus Červen – červen, 1978) nebo ve figurální kompozici. Metafyzické pojmání světa, kde motiv kruhu nese řadu dalších symbolických významů, najdeme také v cyklu Zahrady mnicha Rabinoviče (2008) zachycující pozoruhodné kulturní „zahrady“ slov a symbolů.

Viktor Pivovarov: Podobenství o sněženém vejci z cyklu Ztracené klíče, 2015

TEXTY K VYBRANÝM DÍLŮM

CYKLUS ČAS RŮŽE (1988)

V tomto cyklu (a nejen v něm) Pivovarov prozrazuje svůj specifický dětský způsob práce, při kterém rozehrává celou škálu psychedelických možností dětské piktografie.

„Název cyklu připomíná dvě slavné knihy – *Jméno růže* Umberta Ecce a *Růže světa* Daniila Andrejeva. Ve všech případech jde o ezoteriku. Jen v mém případě o velmi podivnou dětskou ezoteriku, o dětskou hru na posvátné. Nejblíže ze všeho – z hlediska provedení i z hlediska tématu – má *Čas růže* k dětské hře, na tajemství... V zemi se vyhloubí malá jamka, na jejíž dno se položí různé malé předměty: krabičky, lahvičky od léků, barevné obaly od bonbónů, skleněné perličky, úlomky hraček atp. Jamka se přikryje kouskem skla a sklo se zasype hlínou. Potom se hlína trochu rozhrne, aby se vytvořilo kulaté okénko, a do toho okénka, za kterým se blýskají záhadné podklady, se můžete dívat. To je celá hra.

Nedá se říci, že bych při práci na Času růže přímo vycházel ze hry, na tajemství, ale někde hluboko v paměti se mi takhle tajemná, zasklená jeskyňka mihotala.“

(Viktor Pivovarov, *Zamilovaný agent*, Torst, Praha 2018)

Viktor Pivovarov: Stočit se nenápadně do klubíčka, z cyklu Čas růže, 1988

Viktor Pivovarov:
Nechávat uzlíčky v nebi,
z cyklu Čas růže, 1988

Pivovarov pracuje často na cyklech, sériích. Sleduje a rozvíjí zde myšlenkový koncept, který umožňuje přechod do jiných světů – do tajemna, vzpomínek. V raných osmdesátých letech, v době, kdy čerstvě pobýval v Československu a kdy na něj dolehla osamělost, vykořenění i tvůrčí krize, se pustil do autobiografických cyklů – Deník výrostka (1986–1988) a později Byt č. 22 (1992–1994). V těchto cyklech zpracoval vzpomínky a útržky každodennosti ze svého mládí a dětství do velmi schematických obrazců. I v nich hraje důležitou roli vložené slovo, jehož význam posouvá na hranici znaku: „Měl jsem malou ryбку.“ „Teta Líza rozbila talíř a řekla, že za to může máma. A máma se urazila.“

Dvojitým kódováním obrazu a textu se mu daří zachytit nejen skutečnou realitu, ale i vnitřní realitu – její chlad, poetiku i absurditu, banálnost, smutek –, a to ve znepokojivé zkratce. Někdy dokonce předkládá jen jazykový kód – zarámované slovo nebo výrok, čímž se dotýká základního konceptuálního postupu vytváření obrazu v mysli diváka.

a)

b)

c)

- a) Měl jsem ryбку ve sklenici.
1. Rybka, 2. Já, 3. Zrcadlo na okně,
z cyklu Deník výrostka 1986–1988, NGP
- b) Bolí mě v krku. Nemusím do školy.
1. Mámína zavařenina, 2. Sníh za oknem,
z cyklu Deník výrostka 1986–1988, NGP
- c) Usínám.
2. Zrcadlo, 3. Vystydlý čaj, 4. Dopis,
5. Zrcadlo, 6. Nedokončený obraz,
z cyklu Deník výrostka 1986–1988, NGP

Pivovarov zachytil všednodenní momenty ze života v moskevské komunálce, kde v padesátých letech bydlel se svojí matkou v malém pokoji. Komunální bydlení, tedy nucené sdílení bytu více rodinami, tolik typické pro bytovou krizi poválečných sovětských měst, formovalo způsob života i myšlení několika generací Rusů. Velmi zajímavé svědectví k tomu přináší postavy z knih Světlany Alexijevičové, které hovoří o tom, že až samostatný rodinný byt v panelových domech, stavěných od dob Nikity Chruščova, jim přinesl alespoň zdánlivý pocit osobní svobody a možnosti dobrovolně sdílet prostor i myšlenky.

Žárovka praskla,
z cyklu Byt č. 22, 1992–1996

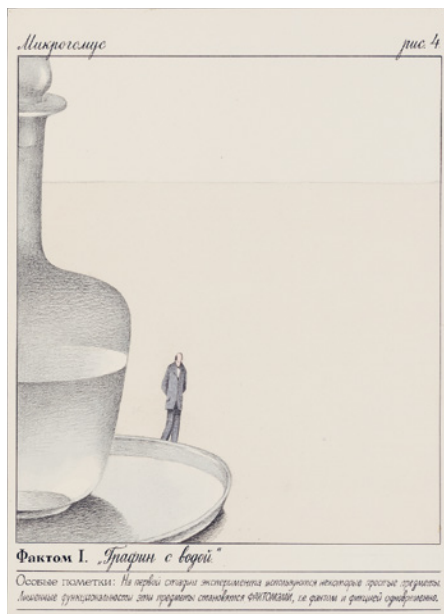
Polévka zkysla, kaše zplesnivěla,
muselo se to vyhodit,
z cyklu Byt č. 22, 1992–1996

Z ALBA MIKROHOMUS (1979)

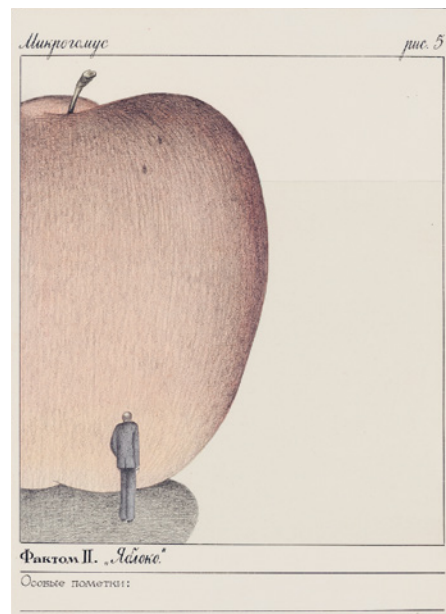
Starší album akvarelů vypráví příběh vědeckého experimentu – zmenšení člověka a změny jeho perspektivy, ve které se všednodennost v závěru prolíná se záhadou a tajemstvím dvojí proměny. Mikrohomus nakonec vstupuje do krabičky od sirek, ze které odchází do neznámé dimenze bytí. Pivovarov doplnil cyklus podrobným popisem, který balancuje na hraně vědeckého záznamu samotného pokusu a divadelní hry. Absurdní, groteskní a zároveň existenciální atmosférou může tento svěbytný „komiks“ připomínat povídky Nikolaje Gogola, Michaila Bulgakova nebo Franze Kafky.

Získání Mikrohoma.
 Zvláštní poznámky: Změna se uskutečnila otočením páky Bekkerova gravitačně-kinetického přístroje do bodu $-0.112 (m^3)$.

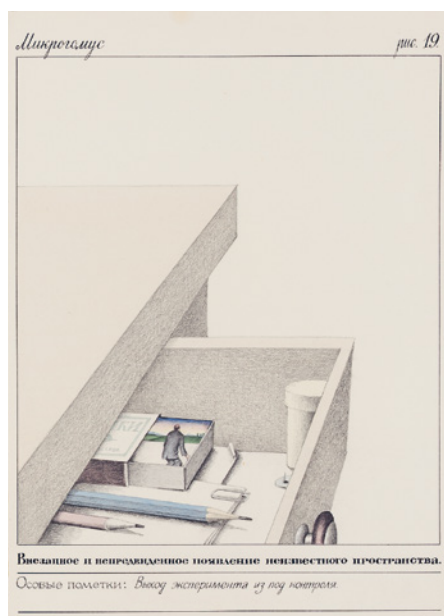
Factum I: „Karafa s vodou.“
 Zvláštní poznámky: Během první fáze experimentu se použijí některé prosté předměty. Zbavené funkčnosti se tyto předměty stávají Factumy, tzn. skutečností a fikcí zároveň.

Factum II: „Jablko.“
 Zvláštní poznámky:

Factum IV: „Hrnky, podšálky a čajové lžičky.“
 Zvláštní poznámky:

Náhlé a neočekávané objevení neznámého prostoru.
 Zvláštní poznámky: Experiment se vymkl kontrole.

Zmizení Mikrohoma za horizontem neznámého prostoru.
 Zvláštní poznámky: Odchod Mikrohoma mimo vliv přístroje.

EIDOSY

„Žertem říkám, že otcem mých eidosů je Malevič a matkou de Chirico.“ (Viktor Pivovarov, Zamilovaný agent, Torst, Praha 2018)

Po roce 2000 se v Pivovarovově obrazech objevuje eidos, motiv věci, postav, zvířat, krajin redukováný na geometrické prvky odkazující na Platónovo učení o idejích (eidos – řecky idea, jev, tvar, struktura). Eidetické postavy, tyto bezpohlavní geometrické figury, často vystupují v každodenním životě, v konkrétních i absurdních situacích: mazlí se s psíkem, klábosí s jiným eidosem, hrají si s pingpongovou pálkou apod. Geometrické tvary i metafyzické rysy eidosů v mnohém připomenou díla Kazimira Maleviče, Giorgia de Chirico, Paula Kleea či Vasilije Kandinského. Skrývají však dávku Pivovarovova typického smyslu pro humor, absurdno i poetiku. Ve vybraných

cyklech eidosů autor s oblibou cituje klasické obrazy z dějin umění, slavná středověká a renesanční díla. Ovšem původní ikonografii světců či renesančních interiérů nahrazuje dobovými reáliemi či světem fantazie.

Na obraze Moskevská gotika (2008) jako by celková kompozice, s eidetickou postavou uprostřed, stylizovaným zátiším a perspektivou ubíhající směrem k pootevřeným dveřím, obrazu propůjčila to podstatné (princip, ideu) z renesančního a manýristického malířství. Metafyzický svět je zde součástí toho všedního. Průhledem nevidíme italskou renesanční krajinu, ale moskevskou ulici, a pootevřenými dveřmi nahlížíme do skromné kuchyňky s výlevkou a kastrůlkem.

Eidos s broukem a eidos se psem, 2001

Moskevská gotika, 2008

ŽIVOTOPIS

1937

Viktor Pivovarov se narodil 14. ledna 1937 v Moskvě. Vyrůstal pouze s matkou, otce nikdy nepoznal.

1941–1944

Během druhé světové války byl spolu s matkou evakuován do Tatarstánu. Na konci roku 1944 se vrátili do Moskvy.

1951–1957

Studoval na střední Kalininově uměleckoprůmyslové škole v Moskvě.

1957–1962

Nastoupil na moskevský Polygrafický institut (dnes Moskevská státní univerzita polygrafických umění), na obor ilustrace a knižní grafika.

60. léta

Po vysoké škole pracoval jako ilustrátor, především knížek pro děti. Andersenovy pohádky s jeho ilustracemi dnes patří ke kultovním knihám ruské dětské literatury. Ilustroval rovněž několik knih Dostojevského jako Zápisky z mrtvého domu a Běsi, Whitmanova Stébla trávy či Baudelairovy Květy zla.

1964

Oženil se se spisovatelkou a básnířkou Irinou Pivovarovou.

1966

Manželům Pivovarovým se narodil syn Pavel, který si již jako dítě zvolil umělecký pseudonym Pepperštejn, pod kterým se později proslavil jako spisovatel a výtvarný umělec.

70. léta

Od začátku sedmdesátých let se Pivovarov věnuje především volné tvorbě. Pracuje v ucelených obrazových cyklech, jejichž vizuální podoba je velmi rozsáhlá. Maluje figurativní, expresivní i čistě abstraktní obrazy. Ve svých dílech často zpracovává existenciální témata, osobní prožitky ze života v Moskvě nebo zobrazuje metafyzický svět. Spolu s Iljou Kabakovem vytvořil novou osobitou uměleckou formu – album –, která originálním způsobem propojuje slovo a obraz. Text začleňuje Pivovarov i do svých obrazových cyklů, případně tvoří pouze textové obrazy. Stal se jedním ze zakladatelů moskevské konceptuální školy.

1978

Seznámil se s českou historičkou umění Milenou Slavickou, která do Moskvy přijela s cílem poznat ruské neoficiální umění.

1981

Viktor Pivovarov a Milena Slavická uzavřeli sňatek.

1982

Po svatbě opustil své rodné město a přestěhoval se natrvalo do Prahy. Ocítl se v podobném uměleckém prostředí, v jakém se pohyboval v Moskvě, tedy v okruhu umělců neoficiální scény, jako byli Adriena Šimotová, Václav Boštík, Karel Malich, Hugo Demartini, Stanislav Kolíbal ad. Navázal také vztahy s některými mladými umělci, jeho blízkými přáteli se stali Jiří David, František Skála nebo Václav Stratil.

1987

Stal se členem Nové skupiny, která vznikla pod vedením Jindřicha Chaloupeckého.

80. léta

Ještě před sametovou revolucí proběhlo v Praze několik Pivovarovových výstav v prostorech, kde mohli vystavovat neoficiální umělci, jako byly Galerie Makráč v Ústavu makromolekulární chemie na Petřínách, Ústřední kulturní dům železničářů na náměstí Míru, Lidový dům ve Vysočanech či Kulturní dům na Opatově.

90. léta

Po sametové revoluci proběhlo v České republice několik samostatných výstav Pivovarovovy tvorby. Doposud největší přehlídka se konala v roce 1996 v Galerii Rudolfinum pod názvem Soňa a andělé, mezi další galerijní projekty patřily Oni ve Východočeské galerii v Pardubicích a Moravské galerii v Brně, a Dědečku, viděl jsi Boha? v Galerii U Bílého jednorožce v Klatovech.

1990–1997

Graficky a koncepčně se podílel na podobě časopisu Výtvarné umění, jehož šéfredaktorkou byla Milena Slavická.

1991

Spolu s Adrienou Šimotovou, Václavem Stratilem a Milenou Slavickou založil a řídil Galerii Pi-Pi-Art (Prague Project for the Arts), která sídlila v suterénu Topičova domu na Národní třídě. Zde se například poprvé veřejnosti představila skupina B. K. S. (Bude konec světa).

Po roce 2000

Velké samostatné výstavy umělce se dále konaly v Musée d'art moderne et contemporain v Saint-Étienne, v Ludwig Forum für International Art v Aachenu, v Zimmerli Art Museum v New Jersey (spolu s Iljou Kabakovem). Rovněž v Rusku proběhla řada významných výstav: v Moskvě v Treťjakovské státní galerii či v Muzeu současného umění Garage. Pivovarovova díla jsou zastoupena ve sbírkách Národní galerie Praha, Tate Modern v Londýně, v Centre Pompidou v Paříži a v řadě ruských muzeích i v soukromých sbírkách. Je autorem několika autobiografických a teoretických knih. V roce 2018 vyšla v českém překladu autobiografie Zamilovaný agent. Viktor Pivovarov žije a tvoří v Praze.

NÁMĚTY NA AKTIVITY DO VÝUKY

K ČEMU JE ILUSTRACE?

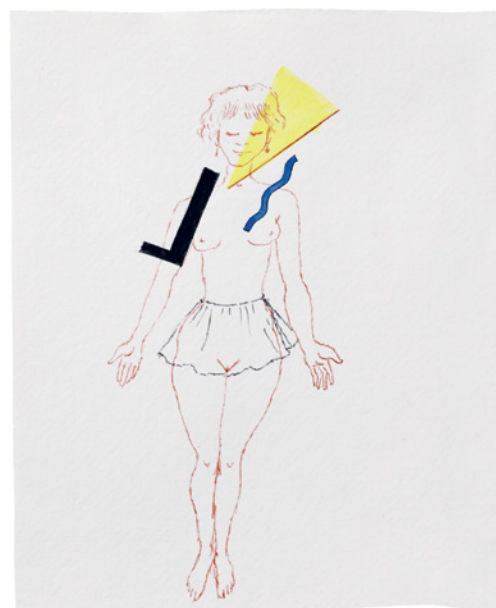
Jaké jsou vaše oblíbené ilustrované knížky? Co se vám na ilustracích líbí? Co vám naopak na některých ilustracích nevyhovuje? Ukažte si své oblíbené autory navzájem. Jakou poslední ilustraci jste ve škole vytvořili (v sešitě, učebnici)? Jaký jste zvolili přístup/ formu?

Možná by to šlo i jinak. Zkuste si vytvořit různé varianty, jak vybraný text ilustrovat. Vyberte si text z knížky, kterou právě čtete, nebo se inspiřujte básní Ivana Wernische. Můžete zvolit i techniku koláže, asambláže, vyfotografované objekty, vyšívanou kresbu apod. Zaměřte se na okamžiky, které jsou pro vás v textu podnětné. Popište, jak ilustrace souvisí s textem. Porovnávejte různé přístupy navzájem.

kostky jsou vrženy

Ivan Wernisch

kostky ledu kostky ledu
ťukají v mé sklínce jedu
dnes už nikam nepojedu
mostky jsou strženy

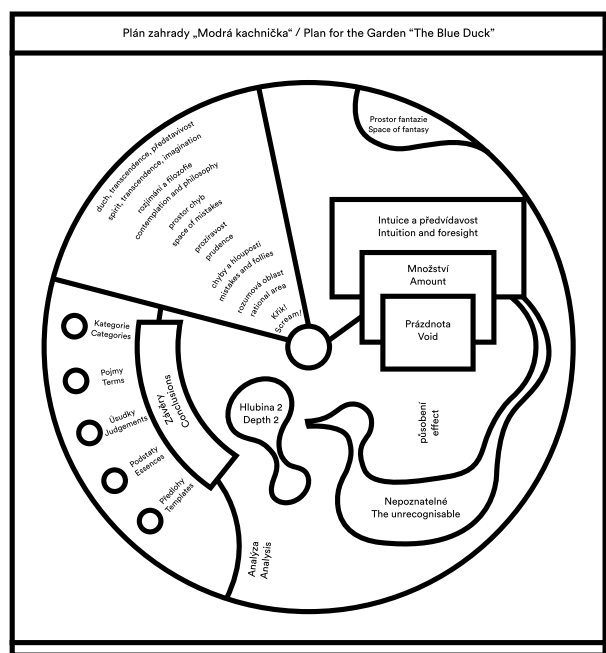
Ilustrace ke knize „He, he!“
od Ivana Wernische

Ilustrace ke knize „Fata Morgana“
od Ivana Wernische

NEVÍM, CO DĚLÁM...

Jakou činnost děláte denně nejčastěji? Nebo se vám v týdnu často opakuje? Zaměřte se na nějaký úkon, který vykonáváte automaticky, většinou při něm myslíte na něco jiného a nevěnujete mu pozornost. Např. nalévání vody do sklenice, zasouvání bot do botníku aj.

Zkuste nyní tuto činnost dělat vědomě. To znamená, že se na ni budete plně soustředit, zkusíte si ji i několikrát opakovat. Zkuste pak tuto všední událost zaznamenat a zobrazit. Zkuste se zaměřit na postup nebo „technický“ popis daného úkonu. Zaměřte se na předměty a váš pohyb tak, abyste situaci co nejlépe zaznamenali a podali o ni výpověď. Můžete pracovat s fotografií, textem, malovat či kreslit. Inspirujte se i přístupy Viktora Pivovarova.

Plán zahrady „Modrá kachnička“,
z cyklu Zahrady mnicha Rabinoviče, 2012

Představte si navzájem vaše situace a porovnejte přístupy k zobrazení. Překvapilo vás něco? Uvědomili jste si na své bezvýznamné činnosti něco nového? Je pro vás tato nenápadná činnost stále stejná?

Dnes – zítra – svítí – kam?,
z cyklu Zahrady mnicha Rabinoviče, 2013

Smažená vajíčka,
z cyklu Jedlíci citronů, 2005

LITERATURA A ONLINE ODKAZY

Viktor Pivovarov, Zamilovaný agent, Torst, Praha 2018

Tomáš Glanc, Pořádný umělec Viktor Pivovarov, Flash Art, 2017, s. 28–31

Viktor Pivovarov, Dědečku viděl jsi Boha? (katalog výstavy), Galerie Klatovy/ Klenová, 2017

Viktor Pivovarov: oni (katalog výstavy), Moravská galerie v Brně, 2010

Václav Magid, Viktor Pivovarov ustavičně unikající, Flash Art, 2009, s. 54–55

Karolína Jirkalová – Jan Skřivánek, Český Pivovarov: s Viktorem Pivovarovem o životě mezi Moskvou a Prahou,

Art and antiques, 2007, č. 1, s. 36–45

Tomáš Glanc, Ruské mise Jindřicha Chalupeckého, Kritická příloha Revolver Revue, 2000, č. 6, s. 38–47

Viktor Pivovarov: Soňa a andělé (katalog výstavy), Galerie Rudolfinum, Praha 1996, sešit č. 7

<https://vltava.rozhlas.cz/viktor-pivovarov-v-umeni-starych-mistru-je-spousta-otazek-ktere-jsou-vecne-6197447>

<https://plus.rozhlas.cz/trvam-na-tom-ze-nemam-zadnou-identitu-jsem-nikdo-rika-rusky-vytvarnik-pivovarov-8136626#repeat>

<https://www.pametnaroda.cz/cs/pivovarov-viktor-1937>

<https://artycok.tv/25356/agent-norway>

<https://artycok.tv/25403/cholin-sapgirkholin-sapgir>

<https://artycok.tv/25439/lenin-stalinlenin-stalin>

Středý na AVU:

Milena Slavická: Lesk a bída avantgard. Ruské avantgardní umění 70. 80. a 90. let minulého století

Česká televize (ceskatelevize.cz)

Kurátorka výstavy:

Julia T. Bailey

Externí kurátorka:

Máša Černá Pivovarová

Datum konání:

14. 5.–21. 11. 2021

Místo konání:

Veletržní palác, Národní galerie Praha

Grafik studijních materiálů:

Studio Breisky

Autorky studijních materiálů:

Eva Novotná, spolupráce Barbora Škaloudová

Informace a rezervace programů:

vzdelavani@ngprague.cz